

УБИЙСТВО

– Дечо, Дечо! Помогни ми, баба!... Отърви ме! Цапни го с някой кърпел това проклето куче, дано го чумата тръшне, гдето не остави яйце в полозите!... Мари, дано го поразата поразе, кога се не наплюска! Отзарана му хвърлих кора хляб, кринчето от ярмата на телето облиза и не му стигнало, та и две яйца ми излапало, проклетото! От бялата кокошка, гащатата. Събирам ги да я насадя уж, пусто и върло. Осем съм събрала. Рекох да ги направя бари дванайсет, та да не се мае да лежи хайванчето на празен полог, а то... Пребий го, Дечооо!... Тресни го с един кол в главата, от зло да ме отървеш!

Дечо Порът, който през това време руканеш топоришка на дръвника и който имаше отдавна зъб на бабиното Гинино куче, се изправи, стисна я здраво и като опъна шия, попита през плета:

– Де го?

– У вас се намъкна, крастата! През плета прескочи и се мушна между плевника и кочината.

– Иди тогава нататък, изучай му и удряй плета с тоягата – рече Порът и заситни бос към малкия двор за към къщи уж. После зави на дъга към плевника, спря се на ъгъла до кочината и стиснал топоришката, зачака.

Баба Гина забърза и тя към прелеза, надникна и като го видя клекнало да се облизва, заудря с тояжката си по затрънения плет и почна да кълне отново:

– Ци-ба! Ци-ба! Ууу! Поразийо! Шуга да те обели дано и червата ти да се повлекат като върви по пътищата! Ци-ба!...

Кучето изви глава, запримига виновно с подвита опашка и като съобрази, че не е избрало стратегическа позиция, хукна накъм Поровия двор. На ъгъла Дечо Порът го посрещна, сврасна му по главата една топоришка, то квикна зловещо и преди да повтори, още една му се стовари в тила и то се просна цяло на двора. Задните му крака отсечено започнаха да подритват, сякаш биеха ерина, после утихнаха, тялото му се сгърчи, потрепера и предаде Богу дух.

– Тъй, тъй!... Пада му се! Нека, та да се научи как се ядат яйца от гащата кокошка в петъчен ден! – бърбореше баба Гина през плета, без да разбере какво е станало. – Откога го вардя да му отпоря кожата с бой, ама пуста старост! Дорде дигна тояга, и то офейка! Нека! – И като прекрачи прелеза, влезе в Дечовия двор.

Порът, разкراчен до трупа, секнеше огън за цигарата си. Баба Гина се примъкна през тесния прелез между плевника и кочината и като зърна проснатия труп на кучето си, ахна, изгърва тояжката и извика:

– А бре, Дечо, а бре, хубостнико, какво си направил бре! Е, Божее!...

Порът, бос, с килнат назад калпак, все още секнеше огън.

– А бре що уби кучето, Дечо? Какво ти е сторило клетото животно?

– Ами нали ти ми рече мари?

– А бре, ка' щяло да съм ти рекла тъй, Дечо? Нали ти казах да го поудариш малко само, колкото страх да вземе и друг път да не посяга!

– Бабешки работи. Нали рече: убий го!

– А бре да те убие светата сирница! Стара и изкуфяла бабичка що слушаш бре, душманино?... Не ти ли догреша бре, кръвнико? Съвест нямаш ли? Сърце нямаш ли? Ако на мене ми е изял яйцата, тебе ушите ли ти изяде бре, хайдутино?...

И като клекна на земята, баба Гина подигна отпуснатата безжизнена глава на кучето, сложи я в полата си и тъжно и напевно, като над загубена рожба, заоплаква:

– Мамаааа, мама Шаро, мама мой другарю!... Мама... Що ти трябваше в душмански двор да бягаш!... Божее, все до моята ли сирота глава ще дохождат тия

мъки!... Дечооо, Дечо, бял ден да не видиш, Дечо!... Дечооо, дано капне до мишницата тая ръка хайдушка!... Мама, мама Шаро, мой верен другарю!

Дечо Порът, изправен, с угаснала цигара в уста, гледа, гледа, почеса се по врата, плюе сърдито встрани и като запрати топоришката чак в другия край на двора, изръмжа нещо през носа и влезе в зимника при ракията.